

[Jens Thoft]

ten, har opfattet det som en klar beslutning om fornyelse og modernisering.

Det, der sker nu, er jo, at Saceur, general Galvin, har krævet nye 450 km's missiler til afløsning af de gamle Lancemissiler, som har en rækkevidde på 120 km. Det er det væsentligste i den nye udvikling, og det er afgørende, at vi får sagt klart dansk nej til denne oprustning. Jeg ved godt, at man har valgt den besynderlige procedure, at Saceur møder op i atomplanlægningsgruppen eller i Ministerrådet og fremlægger det, der hedder styrkemålsplaner, hvorefter ministrene sidder og nikker med hovedet på en sådan måde, at man ikke har sagt ja, men heller ikke har sagt nej; så har man taget det til efterretning, identificeret, noteret sig eller noget i den retning, men man har ikke sagt ja.

På den måde ser vi, at man også på det udenrigspolitiske felt fuldstændig forflygtiger ansvaret. For virkeligheden er jo, at den oprustning ikke kunne ske, hvis ministrene ikke sagde ja. Men den danske minister har altså rystet på hovedet på en sådan måde, at det ikke har været et ja – i hvert fald ikke, når han står i folketingsalen.

Vi ved, at Pentagon har truffet beslutning om udstationering af flere flyaffyrede missiler, flere slagmarksvåben og også disse længererækken-de kortdistanceatomvåben, der indgår som en integreret del af FOFA-doktrinen, som ministrene tilsluttede sig for to år siden.

Den oprustning eller modernisering – nu er det sproglige udtryk ikke »modernisering« eller »fornyelse«, men »vedligeholdelse« – som er foregået i de senere år, har altså betydet udstationering af B 61-flyvebomber i et ukendt antal, som har en sprængstyrke på 100 kt, og har betydet udstationering af atomartillerigranater af typen W 79 og W 82 i et antal, som i hvert fald ikke overstiger 925, for dér satte det amerikanske senat loftet. Vi ved, at dér foregår byggearbejder i Hunsrück og i Meyn til udvidelse af atomarsenaler – disse ting er altså allerede sket.

Derfor må jeg betvivle det, når ministeren sagde, at Danmark loyalt har fremført synspunkterne i de forskellige NATO-forsamlinger. Men der er vel sket det, at man har fremlagt styrkemålsplanerne, og så har de danske deltagere enten identificeret, taget til efterretning, noteret eller på anden måde billigt disse styrkemålsplaner, som Saceur har fremlagt, for det er jo fremgangsmåden.

Jeg vil gerne til sidst sige, at vi håber, denne debat medfører, at regeringen pålægges at modsætte sig enhver modernisering eller udstationering af nye, forbedrede eller »særlig vedligeholdte« – man skal jo passe på sproget, for der kommer mange sproglige fornyelser i denne debat – kortdistanceatomvåben eller slagmarksvåben.

Det er også mit håb, at Folketinget aktivt vil støtte realiseringen af »den tredje nulløsning«. Den tredje nulløsning er jo ikke bare en socialistisk eller venstreorienteret opfindelse; det er faktisk en opfindelse, som støttes langt ind i det borgerlige Vesttyskland, selv Franz Josef Strauss, som jeg ellers er meget lidt enig med, støtter den tredje nulløsning. Var det ikke en idé, om den danske regering effektivt støttede forhandlingsudspillene i forbindelse med den tredje nulløsning i stedet for at bruge energien på at finde hår i suppen?

Når jeg nu ikke fremsætter et dagsordensforslag i overensstemmelse med disse synspunkter, er det, fordi jeg er bekendt med, at Socialdemokratiet vil fremsætte et dagsordensforslag, der ikke adskiller sig afgørende fra disse synspunkter.

Lasse Budtz (S):

Jeg vil gerne sige til forsvarsministeren i al stilfærdighed, at vi ikke deler ministerens synspunkt om debattens aktualitet; vi mener i allerhøjeste grad, dette er en vigtig og aktuel debat på det rigtige tidspunkt. Og hvis den skulle ende som en hund i et spil kegler, tror jeg, det er en mægtig god idé – i nogle keglespil er der i hvert fald grund til at lave nogle forandringer. Der er nemlig en heftig international debat i gang for øjeblikket, og der holdes det ene møde efter det andet, som koncentrerer sig netop om disse ting, så hvorfor det danske Folketing ikke skulle debattere det, har jeg svært ved at forstå.

Fjernelsen af mellemdistanceraketterne har jo netop skabt nogle nye muligheder for afspænding og nedrustning, som må udnyttes uden tøven og uden tvivl. Eksperterne, både i Øst og i Vest, regner det nu for mest sandsynligt, at de to supermagter vil blive enige om en nedskæring af de strategiske langdistanceraketter med 50 pct., og det er selvfølgelig godt. Men der vil alligevel være atomvåben nok til at tilintetgøre os alle sammen masser af gange – mange tusinde atomvåben på begge sider. Vi